

Mình mất con do “ĐEN” như lời bác sĩ nói, hay do sự tắc trách??? Câu chuyện thật của gia đình mình tại Bệnh viện Phụ sản Hà Nội

"Con của mình rơi vào tình trạng nguy kịch ngay sau khi sinh tại Bệnh viện Phụ sản Hà Nội – một bệnh viện được xem là tuyến đầu của cả nước, nơi mà mình hay bất kỳ người mẹ nào cũng nghĩ sẽ an toàn nhất..."

Những ngày vừa qua có lẽ là khoảng thời gian đau khổ nhất cuộc đời mình. Tất cả như một cơn ác mộng mà chưa bao giờ mình dám nghĩ đến. Gần 15 tiếng từ lúc mình vỡ ối đến khi sinh, bác sĩ và ê-kíp trực đã liên tục chậm trễ, thờ ơ và không theo dõi sát sao. Bé nhà mình chào đời trong tình trạng nguy kịch, tím tái và phải chuyển sang viện nhi ngay lập tức. Sau 10 ngày chiến đấu kiên cường, con đã không qua khỏi.

Câu chuyện cũng đã trôi qua hơn một tháng, nhưng hôm nay mình mới đủ bình tĩnh để chia sẻ lại. Không biết đã rơi bao nhiêu nước mắt, mình mới có thể viết ra những dòng này...

Mình không viết để kêu than, mà để cảnh báo - để không một người mẹ nào khác phải trải qua nỗi đau như gia đình mình. Câu chuyện khá dài nhưng mình hy vọng mọi người có thể đọc đúng, hiểu đúng để chia sẻ và lan tỏa câu chuyện một cách đúng đắn nhất.

1. DIỄN BIẾN SỰ VIỆC:

Trước hết, mình muốn nhấn mạnh: cả thai kỳ 2 mẹ con hoàn toàn khỏe mạnh. Mình theo dõi đầy đủ, đều đặn ở nhiều cơ sở y tế, trong đó có cả phòng khám riêng của bác sĩ Nguyễn Văn T – bác sĩ mà gia đình mình đã tin tưởng chọn làm bác sĩ chính tại BV PSHN.

ĐÊM ĐỊNH MỆNH 29/07/2024

- **1h sáng:** Mình phát hiện có máu báo. Gọi điện cho bác sĩ T thì được tư vấn tiếp tục theo dõi tại nhà. Sau khoảng 15 phút, có dấu hiệu vỡ ối nên chồng lập tức đưa mình vào PSHN luôn.
- **2h sáng:** Mình làm thủ tục nhập viện và thăm khám, được xác định đã vỡ ối. Chúng mình đã đăng ký gói sinh dịch vụ, chọn bác sĩ T là bác sĩ đỡ chính. Không rõ ngay thời điểm này bác sĩ có được bệnh viện thông báo về tình trạng của mình hay không,

nhưng chồng mình đã có chủ động gọi điện báo trực tiếp cho bác sĩ về việc mình đã vỡ ối hoàn toàn.

- **Sau khi đóng viện phí**, mình được hướng dẫn lên khu D3 thăm khám rồi về phòng chờ. Không ai nói thêm gì, chỉ đến khi mình hỏi thì hộ tá mới gất gỏng bảo mình về phòng nằm nghỉ ngơi, đợi 6h đi ăn sáng và 7h quay lại.
- **Từ 1h đến 7h sáng**: Trong quá trình nằm chờ mình đã bắt đầu xuất hiện những cơn gò tử cung đều đặn. Chịu đau từ 2h-7h sáng mình cũng đã khá mệt. Đến 7h hộ tá vào phòng thông báo mình mang điện thoại và đồ cá nhân đưa cho người nhà và báo người nhà di chuyển ra khu vực nhà tiếp đón của bệnh viện chờ tại đó đến khi mình sinh.

Mình cứ nghĩ, có lẽ đây là quy trình bình thường. Mình tin tưởng vào bệnh viện, tin tưởng vào bác sĩ mà gia đình đã chọn.

9h sáng – Bác sĩ mới xuất hiện lần đầu

Không biết quy trình làm việc bình thường ở bệnh viện ntn? Nhưng mình đã vỡ ối từ 1h sáng. Đến tận 9–10h sáng, bác sĩ T mới xuất hiện lần đầu tiên!

8 tiếng trôi qua mà bác sĩ chính không hề xuất hiện để kiểm tra tình trạng.

- **Khoảng 9h-10h sáng**: Khi đến, bác sĩ T cũng chỉ khám trong và báo mình đang mở 2 phân, rồi chỉ định truyền thuốc kích sinh. Và bác sĩ rời đi ngay, không giải thích gì thêm, không nói khi nào sẽ quay lại.
--> Mình cảm thấy bất an nên có hỏi hộ tá bao lâu nữa mình mới sinh. Hộ tá quay ra cười cợt bảo mình “đi sinh lần đầu đúng ko, mỗi tiếng mở 1 phân, bao giờ mở được 10 phân thì sinh, cứ thế mà tính”.
- **Đến đầu giờ chiều**: Hộ tá đến tiếp tục truyền thêm kích sinh theo chỉ định của bác sĩ.
- **13h45**: Hộ tá khám, báo mình mở 9 phân, đưa sang phòng sinh. Mình nghĩ sắp được gặp con rồi.

Nhưng tại phòng sinh, hộ tá chỉ cho mình đặt chân lên bàn đẻ và bảo mình tự rặn chờ bác sĩ (**không hướng dẫn cụ thể rặn như thế nào**). **Mình nằm tự rặn để 1 mình suốt 1 tiếng**. Lúc này vì quá đau và mệt nên mình cũng có liên tục gọi hỏi: **"Bao giờ bác sĩ của mình mới đến?", "Bao giờ mình mới được sinh?"**

Nhưng hộ tá chỉ trả lời hời hợt **"Bao giờ để là phụ thuộc vào mình."** rồi để mình tiếp tục nằm đó.

- **Gần 15h:** Hộ tá đo và phát hiện tim thai rất yếu. Mình được hướng dẫn hít thở sâu, đeo oxy trợ thở. Sau đó hộ tá ngay lập tức gọi điện cho một bác sĩ khác, báo rằng **“tim thai của em bé rất yếu, cần bác sĩ đến thay thế gấp vì bác sĩ T không có mặt kịp thời”**. Đồng thời, hộ tá liên hệ cho chồng mình (đã đăng ký vào phòng sinh từ trước) vào cùng.
- **Lúc chồng mình vào:** 2 hộ tá đã rời đi, để lại hai vợ chồng mình ngồi chờ trong phòng sinh 5 phút. Không ai giải thích gì. Không ai nói tình trạng con ra sao. Chúng mình chỉ biết ngồi đó, nắm chặt tay nhau, lòng như lửa đốt.

Quá trình sinh

- **Khoảng 15h:** một bác sĩ khác đến chuẩn bị ca sinh. Nhưng ngay lúc đó, bác sĩ T cũng vừa xuất hiện.

Đây là điểm mà mình muốn mọi người chú ý:

Theo tìm hiểu của mình sau này, với tình trạng suy thai như hộ tá nói, sản phụ hoàn toàn có thể được chỉ định chuyển sang mổ lấy thai để đảm bảo an toàn cho cả mẹ và bé.

Mình không rõ các hộ tá có báo cáo tình trạng suy thai cho bác sĩ T không, hoặc bác sĩ có chủ động hỏi trước về tình trạng cụ thể của mình lúc đó không. Điều mình ghi nhận được là khi có mặt, bác sĩ T đã đi thẳng đến bàn sinh và trực tiếp hướng dẫn mình rặn đẻ thường ngay lập tức.

- **Trong quá trình sinh:** thậm chí bác sĩ liên tục đánh giá rằng tình trạng của mình sẽ khó sinh nhanh, và mình sẽ phải mất khoảng 30 phút nữa mới có thể sinh được khiến mình rất hoang mang (thực tế chỉ khoảng hơn 10 phút từ lúc bác sĩ đến, mình đã rặn sinh được.)

Từ lúc vỡ ối đến khi sinh là gần 15h tiếng – một khoảng thời gian quá lâu, tiềm ẩn nhiều nguy cơ nhưng không được xử trí kịp thời.

Khoảnh khắc con chào đời

- **Tình trạng bé sau sinh:** Em bé tím tái, không khóc bật thành tiếng. Bác sĩ nhanh chóng lau người, cắt rốn, đưa ra bàn cấp cứu để hút dịch và hồi sức.
- **Trong suốt quá trình sinh:** ngoài bác sĩ chính thì hầu như không có ê-kíp hỗ trợ. Mình không biết thông thường một ê-kíp đỡ sinh tại bệnh viện sẽ bao gồm bao nhiêu

người. Tuy nhiên, trong ca sinh của mình, khi bác sĩ chính có mặt thì chỉ có một mình bác sĩ này trực tiếp đỡ sinh, không có hộ tá nào đứng cạnh hỗ trợ.

Chỉ đến khi bác sĩ nhận định rằng mình khó sinh, khó rặn, thì mới nhờ một hộ tá ở phía sau vào hỗ trợ. Sau một vài lần được nhờ cô hộ tá này mới đến hỗ trợ ấn bụng cho mình, sau đó lại rời đi. Trong suốt quá trình sinh, vẫn chỉ còn duy nhất một bác sĩ chính.

--> **Chỉ đến khi em bé ra đời trong tình trạng tím tái không khóc, nhiều hộ tá mới xuất hiện.**

- **Sau một thời gian cấp cứu:** Mình vẫn ko nghe tiếng em bé khóc. Mình có hỏi nhưng bác sĩ im lặng, không giải thích. Thỉnh thoảng bác sĩ đến chỗ em bé rồi quay lại khâu tầng sinh môn cho mình, bác sĩ chỉ nói: **“Do mình vỡ ối trước khi chuyển dạ.”**. Đây là thông tin duy nhất mà mình nhận được ngay lúc đó.
- **15h20:** em bé được chuyển lên khoa Sơ sinh của viện PSHN cấp cứu, còn mình được đưa về phòng sau sinh.

2. HẬU QUẢ

- Em bé đã được cấp cứu tại khoa Sơ sinh của viện PSHN, nhưng tình trạng vẫn rất nặng, không cải thiện. Khoảng 19h tối 29/07, con mình được chuyển sang BV Nhi TW với chẩn đoán: **“Tăng áp lực động mạch phổi, suy hô hấp nặng, xẹp buồng tim”**.
- Dù được điều trị tích cực từ ngày 29/07 đến 07/08 tại viện Nhi TW, nhưng con đã không qua khỏi. Đó là chuỗi **10 ngày đau đớn và khổ sở nhất** đối với gia đình chúng mình.
- Trong suốt quá trình xảy ra sự việc, từ khi mình nhập viện, sinh nở cho đến khi con được chuyển sang BV Nhi TW điều trị và không qua khỏi, gia đình mình chưa hề nhận được một lời giải thích cụ thể về y khoa nào từ bác sĩ trực tiếp theo dõi (**bác sĩ Nguyễn Văn T**) cũng như từ phía PSHN.
- Sau sinh 1 ngày, chồng mình chủ động gọi điện cho bác sĩ T. Bác sĩ T bảo do nhà mình **“ĐEN”** nên như vậy. Khi nói chuyện với mẹ chồng mình, bác sĩ lại đổ lỗi do mình **“rặn lâu”**, rồi là do bệnh lý... Nhưng trên thực tế, mình chỉ rặn khoảng **10-15p là con ra đời.**
- Lúc gia đình chờ mình sinh ở ngoài phòng tiếp đón, mẹ chồng mình vì chờ lâu lo lắng nên cũng đã gọi điện cho bác sĩ mấy lần để hỏi, bác sĩ vẫn bảo cứ yên tâm. Thế nhưng

sau khi sự việc xảy ra lại không hề nhận trách nhiệm hay có 1 lời giải thích cụ thể nào mà chỉ đổ lỗi **do đen, do mình rặn lâu, do bệnh lý???**

3. VẤN ĐỀ VÀ TRÁCH NHIỆM

Một thai kỳ hoàn toàn bình thường, một hành trình 9 tháng 10 ngày đầy yêu thương – kết thúc trong bi kịch chỉ vì sự tắc trách, vô cảm và cầu thả của những người lẽ ra phải bảo vệ an toàn cho hai mẹ con mình.

Về trách nhiệm của bác sĩ Nguyễn Văn Thư:

- Không có mặt sớm từ khi mình nhập viện trong tình trạng vỡ ối và chịu cơn gò kéo dài
- Chỉ thăm khám sơ sài, chỉ định truyền kích sinh rồi rời đi, không theo dõi sát sao diễn biến
- Bác sĩ liên tục nói mình khó sinh (khi tim thai yếu) nhưng tại sao không xem xét hội chẩn mổ lấy thai khẩn cấp, vấn đề mình tiếp tục rặn đẻ thường. Đây là quyết định sai lầm, chậm trễ, có thể trực tiếp khiến con mình mất đi cơ hội sống sót.
- Sau khi sự việc xảy ra, bác sĩ cũng không giải thích rõ ràng, chỉ trả lời qua loa, vô trách nhiệm.

Về trách nhiệm của ekip trực ngày 29/7 (từ 1h-15h):

- Các hộ tá và nhân viên y tế đã thiếu trách nhiệm trong việc theo dõi, giám sát tim thai sau khi truyền kích sinh, trong khi đây là giai đoạn có nguy cơ cao.
- Việc tim thai suy yếu sau khi truyền thuốc kích sinh (oxytocin) không phải là hiện tượng xảy ra tức thì, mà thường diễn tiến từ trước đó cả một quá trình. Tức là việc tim thai bất thường có thể đã diễn ra từ trước đó mà các hộ tá ko phát hiện ra. Nếu ekip trực theo dõi thường xuyên thì hoàn toàn có thể phát hiện sớm các dấu hiệu bất thường để kịp thời xử lý, kịp thời báo bác sĩ và chỉ định mổ cấp cứu để đảm bảo an toàn cho bé.

Do đó, việc để đến tận khi tim thai suy kiệt mới phát hiện và xử trí chứng tỏ ê-kíp trực đã thiếu trách nhiệm, ko theo dõi sát sao sau khi truyền oxytocin.

Đây có thể coi là nguyên nhân trực tiếp khiến con mình mất đi cơ hội sống sót

- Trong thời gian kéo dài từ khi vỡ ối (01h sáng) đến khi sinh (gần 15h), mình không nhận được sự chăm sóc tích cực, thậm chí có phần thái độ, trong khi đây là khoảng thời gian quá dài, không đảm bảo an toàn cho mẹ con mình.
- Ngay cả khi đã phát hiện tình trạng suy thai, hộ tá vẫn không huy động đầy đủ ê-kíp hỗ trợ cho ca sinh, để mình trong tình trạng nguy cấp chỉ với duy nhất bác sĩ chính, cho thấy sự thờ ơ, thiếu trách nhiệm.

Về phía bệnh viện:

- Mình nghĩ bệnh viện thực sự nên xem xét lại về quy trình. Mình hoàn toàn không đánh đồng tất cả bác sĩ và nhân viên y tế tại viện PSHN, không phải ca sinh nào cũng như nhau. Nhưng theo những gì mình đọc được từ những mẹ khác cũng sinh tại đây, việc phải nằm tự rặn sinh 1 mình cả tiếng đồng hồ, ko được sát sao như trường hợp của mình ko phải là duy nhất. Có rất nhiều sản phụ cũng đã trải qua tình cảnh tương tự như vậy. (mn hoàn toàn có thể tìm lại bài đăng trong nhóm “Team đẻ bệnh viện phụ sản hà nội” tại link hoặc xem hình ảnh mình để dưới cmt). Nếu được quay

trở lại, chắc chắn m sẽ ko bao giờ đánh cược mạng sống của mẹ con mình và đặt niềm tin như vậy.

NHỮNG CHIA SẺ THÊM

Có thể đối với 1 bệnh viện lớn và nổi tiếng về trình độ chuyên môn cao như pshn, gặp quá nhiều trường hợp xảy ra đối với các mẹ và bé như vậy, nên câu chuyện này thật quá đỗi bình thường. Nhưng đối với mỗi gia đình, với mỗi người bố người mẹ, nhất là lần đầu làm bố mẹ như chúng mình thì em bé là tất cả. Sự mất mát, nỗi đau đớn này ko có gì có thể diễn tả, cũng ko có cách nào bù đắp được.

Trong lúc cả nước đang vui trong niềm vui chung ngày lễ Độc lập, gia đình mình phải gồng mình vượt qua nỗi đau riêng. Mình dự sinh ngày 8/8 nên cũng đã dự tính trước sẽ đón lễ cùng con như thế nào. Nhưng bao nhiêu kế hoạch, bao nhiêu tưởng tượng đều sụp đổ hết.

Mang thai 9 tháng trải qua bao nhiêu tháng ngày cùng con, sinh ra một em bé xinh xắn và đáng yêu vô cùng, nhưng một người mẹ như mình chưa từng được bế em bé trên tay, chưa được cho con ăn, được ôm ấp con. Trong 10 ngày bé nằm điều trị tại viện nhi, mình chỉ gặp con được 2 lần, ko được chạm vào, chỉ đứng đó nhìn con với đầy vết tiêm trên người, vết khâu mổ chằng chịt trên cơ thể bé nhỏ đó với đủ loại máy móc để dành giật lại sự sống cho con.

Qua bài này mình cũng xin gửi lời cảm ơn các bác sĩ tại khoa sơ sinh Bệnh viện Nhi trung ương vì đã cố gắng hết sức trong quá trình điều trị cho bé và cũng đã hỗ trợ gia đình mình rất nhiều.

Tại sao mình chia sẻ câu chuyện này?

Để cảnh báo: Cửa sinh là cửa tử, mong những ai sắp làm mẹ sẽ cẩn trọng hơn khi chọn nơi sinh, chọn bác sĩ. Đừng chỉ tin vào danh tiếng mà hãy tìm hiểu kỹ.

Để không lặp lại: Không một gia đình nào khác phải trải qua nỗi đau như gia đình mình.

Để thay đổi: Mong bệnh viện có thể nhìn nhận lại, cải thiện quy trình, để sinh mạng của những em bé vô tội được bảo vệ tốt hơn.

Thời gian đầu, mình đã quá suy sụp. Cả ngày mình chỉ có thể khóc. 10 ngày con nằm viện, mình vẫn cố gắng hút sữa đều đặn chờ ngày con khoẻ mạnh về nhà. Nhưng rồi, ngày con rời đi, sữa về nhiều, mình bị cương sữa, đau đến phát sốt. Những ngày ấy, mình vừa đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần, không còn đủ sức để nghĩ xem chuyện gì đã thực sự xảy ra.

Đã có lúc mình tự trách bản thân là một người mẹ tệ. Vì sao mình không đủ mạnh mẽ để ngay lập tức đứng lên đòi công bằng cho con? Nhưng chỉ cần nhắc đến, chỉ cần nghĩ đến con thôi, nước mắt mình lại trào ra. Mình đã khóc đến mức cả gia đình lo lắng, và mình không muốn làm họ đau thêm. Nên mình chọn cách im lặng, thu mình lại, không giao tiếp với bất kỳ ai, chỉ để bản thân tạm bình tâm.

Cho đến khi vô tình mình xem một video của một bạn chia sẻ lý do vì sao bạn ấy sẽ không chọn Bệnh viện Phụ sản Hà Nội cho lần sinh tiếp theo. Rồi lại đọc được một bài đăng trong hội nhóm về việc có sản phụ phải tự rặn sinh một mình. Và dưới phần bình luận, mình thấy vô số người mẹ khác kể lại những tình huống tương tự. Lúc đó, mình biết mình không thể im lặng thêm nữa.

Và nếu sau tất cả, gia đình mình nhận được một chút thành ý – dù chỉ là một lời xin lỗi – liệu mình có cần phải đau đớn viết ra những dòng này không?

Có thể với nhiều người, việc mình lên tiếng là điều hiển nhiên. Nhưng với mình, để nói ra, để đối diện lại tất cả, đó chẳng khác nào một nhát dao cứa sâu thêm vào nỗi đau của vợ chồng mình. Dù biết sẽ rất đau, nhưng mình phải làm. Bởi im lặng thì con sẽ mãi mãi chịu thiệt thòi, và những bi kịch như thế này có thể còn tiếp diễn với những gia đình khác.

Những gì mình nói ra ngày hôm nay là tất cả những gì gia đình mình đã thực sự trải qua và mình chỉ tường thuật lại đúng sự thật. Mình ko đánh đồng tất cả bác sĩ tại bệnh viện pshn, m chỉ nhắc đến những người có liên quan trực tiếp đến ca sinh của mình ngày hôm đó. Còn về chuyện đúng sai thì với diễn biến sự việc như đã tường thuật lại, mình nghĩ mọi người cũng sẽ tự có đánh giá của riêng mình.

Đây là một số hình ảnh bình luận của các sản phụ khác mà mình đọc được:

<https://prnt.sc/ntyq79xr9RcA>

<https://prnt.sc/LfLrIPRWq2a0>

<https://prnt.sc/diOuAMyKoFxc>

<https://prnt.sc/djN0nz0h2T1W>

<https://prnt.sc/D3AkvnnTYPP>

https://prnt.sc/-pSDRq_tXkz1